

Patrick Melrose

Delirium tremens

Bost atalez osaturiko miniserie berri bat jarri nahi nuke erakuslehoan, Showtime telebista kateak ekoiztua eta Benedict Cumberbatch aktorea erabateko protagonista duena. Edward St Aubyn idazlearen bost liburutan oinarrituriko kontakizun honek barrenak nahasi dizkit.

Gaizka Izagirre
@Gaizka_Izagirre

Pantaila argitu eta telesailaren lehen segundoetan soinu bat iristen zaigu. Telefono dei bat. Kamera mugitzen den bitartean, telefono zahar baten kable kizkurduna ikusten dugu. Une horretan, dardarka sumatzen dugun besoak telefonoa hartzen du. “Bai?”, dio ahots sakon, ilun eta tristeak. Planoa zabaltzen den heinean, protagonista dela ohar-tzen gara, Patrick Melrose. “Albiste txarrak New Yorketik, zure aita hil da”, dio atzerapenarekin entzuten dugun ahots batek. Protagonistak telefonoa eskegi, eta haren aurpegi triste eta goibela pixkanaka -ia konturatu gabe- eraldatzen hasten da, tristura hori barre bilakatzeko arte. Kamera bere aurpegiaren lehen planotik urruntzen doan heinean, besotik xiringa bat zintzilik duela konturatzen gara.

Horrela aurkezten da lehen kolpean bai telesaila, baita protagonista ere: Patrick Melrose. Minutu gutxi irauten duen sekuentzia horri esker, Patricken egoeran eta aitarekin zuen erlazioan zerbait arraroa dagoela sumatzen dugu. Luzez aritu ninteke pertsonaiak duen mamiari buruz eta Benedict Cumberbatch aktorearen interpretazio ikaragarriari buruz, baina pertsonaiaren inguruko trazu batzuk soilik emango dizkizuet, irakurtzeko baino, zuzenean ikusteko eta sentitzeko lana egiten duela uste dudalako.

Alde batetik, diru gehiegi izateak sor dezakeen bakardade jasanezinari buruzko kontakizun gordina dela esan daiteke. Alkohola eta era guztietako drogak erreminta gisa erabiliz, mundu honetan bere tokia aurkitzen ez duen eta berta-

tik ihes egin nahi duen tipo baten egunerokoa aztertzen du. Baina batez ere, eta gauza guztien gainetik, tipo batek iraganean, haurra zela, bere aitarengandik jasan zituen sexu erasoek etorkizunean utzi ditzaketen ondorioei buruzko ikerketa beldurgarria dela esango nuke. Aipaturiko idazlearen benetako tragedian oinarrituriko telesail hau urteko bortitzenetarikoa iruditu zait.

Bost atal ditu kontakizunak eta baikoitza gertakizun konkretu baterako bidaia bihurtzen da. Trama nagusiaren egituraketak urte eta kokaleku desberdinetara eramaten gaitu hasieratik eta tipok bizitza osoan jasan duen guztiak balio digu egungo Patrick nolakoa den ulertzeko. Eta batez ere, egiten dituen ekintza hedonista eta autosuntsitzaileekin enpatia izaten saiatzeko. 1980ko ha-

markadako New York hirian eta 2000ko hamarkadako Erresuma Batuan bizi izandakoa erakusten digun arren, bigarren atalean azaltzen den 60ko hamarkadako Frantziako herririka zoragarria aipatu nahi nuke: maisulana iruditu zaidan bigarren atalean, umea denean, herriak eta etxeak berak transmititzen duen argi, kolore eta alaitasun horren azpian, iluntasun absolutua dagoela oharitzen gara, bere gurasoek erakusten baitute –gehiegi azaldu nahi ez ditudan ekintza ugarirekin–, guraso eta pertsona bezala porrot absolutua direla –Hugo Weaving eta Jennifer Jason Leigh aktoreek bikain egin dute hori pantailan islatzeko lana–.

Guztia era ia perfektuan kontatuta dago. Zinemak eskaintzen dituen erremintak era zoragarrian erabili dituzte:

hasteko, isiltasunak adieraz dezakeen guztia azken muturreraino eraman dute, ikuslea hasieratik protagonistarekin bat eginaraziz. Teknikoki ere zoragarria da: planoen mugimendu sotilak, atalaren eta protagonistak bizi duen egoeraren arabera argiztapen natural eta artifizialen arteko talka eraginkorra... Muntaia, ikaragarria, ezinbestekoa, batez ere pertsonaiaren burua bere tokian ez dagoen uneak deskribatzeko. Baina nabarmenena: ia ezer ez dagoela hitzen bidez azaldua. Amaieran esplikatioagoa bilakatzen den arren, telesaila oso modu psikologikoan kontatuta dago; ez dugu zuzenean ezer gordinik ikusten, baina zer gertatzen den sumatzen dugu. Elkarrizketa batean gauza bat esan da, baina azpian beste zerbait antzeman dugu. Pertsonaia batek barre

egin duen arren, begiek beste zerbait diote...

Une batean Patrick-ek *delirium tremens* egoera bat bizitzen du, alegia, abstinentzia-sindromeak eragindako nahasmen une bat. Telesailak, umore beltz apur bat tartekatuz, era horretako muturreko egoerak irudikatzen dituenean, gorroto moduko bat sentitzen dugu protagonistarekiko. Jasanezina izatera heldzen da une batzuetan, enpatiarako aukera kolokan jarritz. Baina bat-batean, bigarren atala burura etortzen zaigun unean, berriro ere bere bihotz eta garunean kokatzen gara eta Patrick Melrose zeharo maitatzen amaitzen dugu.

Drama lazarri, tragiko, gogor, baina baita dibertigarri eta oso bizi bat ikusteko gogoz bazabiltza, Patrick Melrose da aukeratu behar duzuna. ■